

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njeđzelske łopjeno. •

Wydawa so kóždy šobotu w Smolerjez knižicizšćerńi a płaczi štwortłětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

6. njeđzela po šwjatej Trojizy.

List šwj. Pawła na Rom. 6, 1—11.

Zapochtoł Pawoł je předomaw, kotryž je jako přeni prawozčinjenje psches wěru pschisowjedal; i tym naš je wschitkich człowstich wustajenjow wuřwobodži. Jeho wošebite powołanje wot Boha tola běšče, so pschecziwo mēnjenju židow, so bychu prawo byli. Hdyž po šakonju czinjachu, předomawše: człowjeł psches šwoje šame czinjenje nihdy dokonjaneje prawdosće njeđostanje, ale budže jeno psches hnadu Božu prawy. Psches tuto pschisowjedanje je duscha i tyschneho bēdženja wuřwobodžena, w kotrymž njeje nihdy teho wěsta, hacž je hižom nusu šakřizbu šebi dobyła.

Wle wučžba, kotraž móže šama wustróžane šwědomje tróštowacž, je hižom pschezo wjele nješcheczelow mēla, tajkich, kiž ju nješrosymja, a tajkich, kiž ju šazpivaja. Ludžo praja, so budže człowjeł loškomyšlny, hdyž prawy budže bjes teho šakonja škutkow. Wjele na dobre škutki potom wjazy njeđerži. Tajke nješosom je tež šwjaty Pawoł šhonil. Jeho wučžba wot prawozčinjenja i hnady hižom w jeho czakřu pschecziwjenje namaka, a jeho nješcheczeljo prajachu: Hdyž je hnada w šhryštuku móžnišcha hacž hrěch, potom móžemy tola dale hrěšćicž a wot hnady šebi něšćto žadacž. Zapochtoł Pawoł napschecziwjenje šhyschese: Dyrbimy w hrěšče wostacž, so by hnada móžnišcha byla? Šchtož je zapochtoł Pawoł na to wotmołwił, w dženknišchim tekšće namakamy. Dženknišcha epistola i jenym šłowom šo šapocznje, kotrež je polne poroka: „Njewěšće, so wschitzy, kotkiž šmy na šhryštuka šesuka šcheczeni, či šmy na jeho šmjercž šcheczeni?“ Šswjaty Pawoł i tym wobšwědči, so wschitzy, kiž

šebi myšla, so móhli pschi wschej wěry do šesukoweje hnady loškomyšlnje w hrěchach dale žiwi byčž, ničžo wot praweho šchecžanštwiwa nješrosymja; njeřecža kaž wěryžaza duscha, kotraž je towarštwiwo i šhryštukom namkala. W prawym šchecžanštwiwoje je to žyle hinał, tam je twjerde šjednocženje, towarštwiwo i šhryštukom a wěryžazmy. Kiž do njeho wěri, njemóže a njebudže hrěšćicž. Dyrbi najwyschje žadanje wschitkich šchecžanow byčž: njes šchecžijanami a hrěchom žaneho towarštwiwa njeje. Šchecžan je hrěchej wumřel. W prawym šchecžanštwiwoje žaneho hrěcha njeje; pschetož wěri šchecženjo šu i knjesom žiwi

1. w šbóžnym towarštwiwoje a tehodla
2. w prawym wučžicženju.

Žiwy byčž a wumřecž — wumřecž a žiwy byčž, w tym wulki rošdžel njes džěczimi tuteho šwěta a Božimi džěczimi leži. Žiwy byčž a wumřecž! je heško njewěryžazeho šwěta: jēdžmy a pijmy, pschetož jutšje šmy my wschał mowwi. Šajka šrudna, žalostna wučžba. Psches nju ničtó žyle špokojny a šbožowny njebudže, a kotkiž to praja, šo šami šjebaja.

Wumřecž a žiwy byčž! to je heško šchecžanow. Šchecžan wumře a i tym dobywa. Šsmjercž jako wěcznu šmjercž šchecžan wjazy nješnaje. Jeho pučž psches šmjercž i žitwenju wjeđže, psches šachodne i nješachodnemu, psches šemške i njebjeskemu. Pučž šchecžana wjeđže psches to czakřne i wěcznemu a tehodla tež psches šrudobu i wješelu, a to wschitko jenož dla wěry do šesom šhryšta: „To je pak ta wola teho, kotryž mje poškał je: so, šchtož ššyna widži a wěri do njeho, by měl wěczne žitwenje“. Tež šmjercž jako trala štróželow šchecžan wjazy nješoni. Šsmjercž je jemu Boži pošok, kotryž dyrbi jeho i domiřnje wješćž, jenož czěmny doł, psches kotryž dyrbi šhodžicž, so by

wufwobodżeny był se wscheje njedokonjanoscze tuteho częła a ży-
wjenja, se wscheje nudy, staroscze a frudoby. Wumrjecze je je-
mu dohycze.

Sacz wschitzy kschesczjenjo prajicz móža, so je wumrjecze
jim dohycze? W kmierczi jenož tón so bojecz njebudze, kiž nje-
trjeba so psched Bohom bojecz. Sacz so psched swojim Bohom
bojecz njetrjebasch, budze tebi twoje kweđomje prajicz, hdyž budze
kmiercz jónu twoju wutrobu sastaiciz chycz. To móže žalostna
abo tež sbóžna hodžinka sa tebe bycz. Žalostna hodžina budze,
hdy dyrbiak ty bebi prajicz: Psched Bohom jenož psches swoje
kame skutki žywy bycz móžu. Polhadanje na našche žiwjenje nam
se stróželemi pokazje, so njemóžemy se swojimi skutkami psched
Bohom wobstacz, so njemóžemy bebi se swojimi „Dobrymi skut-
kami“ towarstwo s Bohom saflužicz. Tutón pucz w sadwelowo-
nju, w nozy a w kmierczi so skónczi. — Po tutym pucz hysche
dženka wjele człowjekow khodži. Chzedža sbožowni, sbóžni czło-
wjekojo bycz, nejku pak, chzedža hnadneho Boha męcz, Boha
pak nimaju. Tak kóždemu so stanje, kiž hlada jenož na bebie
kameho a sapomni, swojej woczi k temu posbchyncz, kiž je nam
mēr pschinješt, kiž je nam hnadneho Boha sjewil. Do tuteje nozy
sadwelowanja tola swjaty Pawol wjelele won wola: „My sa to
mamy, so człowjek prawy budze bjes teho sakonja skutkow, jenož
psches wěru“. Našche žyle sbožo wot wošoby Jesom Khrysta wo-
czakujemy a wošebje wot jeho kmiercze. Wulki a wošebity dar
je, kotryž my kschesczjenjo mamy psched wschitkimi druhimi, so
Boha snajemy, kiž je w Khrystu Jesu kweť bebi kam wu-
jednal a s nowa k towarstwu s nim so sticzi. Ale, scto-ha by
nam pomhale, hdy by to jenož skutk saudženyh czakow byl!
Kak móže to, sctož je nětk hižom psched wjazw hacž džewjatnace-
stow lětami so stalo, sa mnje a moje žiwjenje w pschitomosczzi hi-
scheze něscto na bebi męcz? Tamna saudženoscz bu sa naš
k pschitomosczzi. Tón kamy Bóh, kotryž je něhdy w Khrystu
k człowjekam pschichol, je tež do twojeho žiwjenja nuts stupil a
je swojej ruzy k tebi wupicheštel. Wón je tebi pschihlubil, so
dyrbi jeho žyle sjewjenje w Khrystu tež tebi placzicz; lehodla
je Khrystu tež sa tebe wumrjel a psches njeho dyrbišch towar-
stwo s Bohom męcz. To wschitko je Bóh tebi pschihlubil na
dnju twojeje kschecenizy. „Njewěscze, so wschitzy, kiž kmy na
Khrysta Jesu kscheczeni, ezi kmy, na jeho kmiercz kscheczeni?“
Kak sbožowne je dopominanje, so ku tež naš něhdy człowjekojo
k dupje pschinješt. Tehdy ku tež sa naš pobožne wutrobny Bo-
ha pschede wschem wo to jene prokyle, so by žohnowanje kschecze-
nizy na naš mózne bylo. Njewěscze, so bu tež sa waš tehdy Bóh
wasch Wótz, Jesu wasch Sbožnik, swjaty Duch wasch tróschtač?
Tehdy buchmy powolani, herbjo Božeho kralestwa bycz. Tehdy
bu ty horje wsaty do towarstwa tyh, kiž njetrjebaja se swojimi
skutkami wěcznu sbóžnoscz bebi saflužicz, sctož njebudze nam
ženje so poradzicz, ale kiž ku živi w kralestwoje Božej hnadny, do
towarstwa tyh, na kotrychž chze Bóh luby Anjes jónu hnadnje
hladač, dokelž we wěrze do Khrystu k tutej hnadze pschistup
maja.

Wažne słowa našch tekst wo wěrze rěczy. Njewěscze, so seže
na Khrystu kmiercz kscheczeni! tak chzemy wošebje tym mies
nami prajicz, kotryž so we wěrze do Khrystu hižom hnadneho
Boha, wodawanja hrěchow tróschtuja. Runje jich na kschecenizu
pokafacz dyrbinny, pschetož husto s kschecenizu nicžo wjazw czi-
nicz njewjedža. Woni ku sšonili, so njemóže nicžo swonkowne
nam k temu dopomhacz, mēr s Bohom dostacz, a so we wěrze
do Khrystu kweje wumóženiskeje kmiercze wopravdže wschitko
maja. Scto dyrbi jim potom hyscheze kscheceniza?

Kara husto kscheczaney strach hrosy, so to, sctož je we
wěrze sšonil, sažo sšubi, so budze klabny, małomylny, małowěri-

ny. Gusto sšonimy, so mozy hrěcha a winn w našch wutro-
bach kweža a so wot Božej bliskoscze nicžo wjazw njesaczujemy.
Po czakach woschewjenja, czakny spytowanja pschindu. To ku
czakny, hdyž sažo wufnjemy teho pycacz, kotryž njebydli wjazw
w našch wutrobach, hdyž bebi wažimy, Božeho słowa so dzer-
žecz. Scto pak mi praji, so dyrbi pschihlubjenje swjateho
pižma tež na bebie nałożicz? Wot tuteho praschenja kem dyr-
binny swjatu kschecenizu sšonnicz. W swjatej kschecenizy tola
s tym cžinicz mamy, so je Bóh nje s mojim mjenom wolač.
So je ke mni prajič: Ty by mój. W kschecenizy je Bóh so mnu
klub cžinil, so dyrbi nětk tež sa tutón klub słowo placzicz: „Sterje
budža hory so lamacz a hórki so swóczicz, ale moja hnada nje-
dyrbi wot tebe so wróczicz, a tón klub mojeho niěra njebudže
so wot tebe precz hnucz, praji tón Anjes, twój kmiłny Bóh“.
Tuteje wěstoty so dzeržecz dyrbinny, hdyž nóz spytowanja na
naš pschindže. Masch ty tajku wěstoty? Ke krafnemu dopom-
njeju: njewěscze, so seže kscheczeni. Chzemy tehodla praschenje
kajicz: Kak steji s twojej wěru? Masch ty wěstoty, so je Bóh tež
twój Wótcz? Čzechodla pak potom po tróschce so tebi jara
styscheze? Sctož swojeho Boha snaje a k njemu dowěrjenje ma,
budze wschědnje so modlicz: twoja wola so stati; pschetož wón
wě, so je Boža wola dobra hnadna wola. Njech tehodla tež tysz-
noscz, nusa a kmiercz pschindže, wěrzazy kscheczan wě, so Wótz
w njebiekach, kotrehož džecz je psches kschecenizu, jeho wěscze
powjedže hacž do domilny. Wěrzazy kscheczan k swojemu
Bohu dowěrjenje ma a wě, so je Bóh wschedomóžny. Čzechodla
pak ty husto nadžiju spuschčisch, hdyž wichory žiwjenja wokoło te-
be hwrja? A nješteji husto došč sa twojeje modlitwu dwělo-
wanje, so njebudže Bóh twoju próstwu wufkyschecz? Budže-
li kscheczan na Božej dobrocze a hnadze dwělowacz, hdyž je teho
žyle wěsty, so Boža hnada tež jemu placzi, so je Khrystu tež ja
njeho na kschizu wumrjel, so móhl psched Bohom wobstacz?
Wschitka našcha bojasłitnoscz a wschitke našche dwělowanje ma
swój podkož w našej njewěrze. Wjele je jich powołanych, my
wschitzy psches swjatu kschecenizu, k Božim džeczom. Ssmny tež
Bože džecz wostali? Je-li towarstwo s Bohom psches Khrystu
kotrež je Bóh luby knies nam w kschecenizy dak, nam žohnowanje
so sežiniko? abo dyrbi twoje kweđomje skónczije tebi tola prajicz:
Bóh hyscheze w twojej wutrobje njebydli? Polhadanje na sa-
dženoscž budze tebi pokazacz, čzechodla Bóh w twojej wutrobje
bydlicz njemóže. Twoje žiwjenje njebešche hyscheze prawe kschec-
zanske žiwjenje; pschetož wěrní prawi kschesczenjo ku s Anje-
som živi w sbóžnym towarstwe.

Tajke žiwjenje je pak potom tež žiwjenje w prawym wu-
czisczenju. Naposchot Pawol móžnje došč wo tym rěczecz nje-
móže, so kmy na Khrystu kmiercz kscheczeni, so kmy psches
kschecenizu jemu runi w kmierczi; hdyž kmy s nim w duchu swja-
sani, potom dyrbinny tež s nim živi bycz, wumrjecz a horjestan-
nycz, potom kmy s nim w duchu kschizowani, kmy s nim wu-
mrjeli. Kak je to móžno?

Hdyž bebi ras kmiercz psched duschy stajimy, kotruž je Khrystu
pscheczepil, potom nam jasne budže, sctož japoschot jow
mēni. Wěscze, kajku kmiercz je Jesu wumrjel? Wěscze, so
je tam na kschizu s hrěhom człowjestwa so bēdžil? Wěscze, so
wón, kiž njemějesche žaneho hrěcha, šonicz dyrbjesche, so hrěch
człowieka wot Boha dželi, jako s wulkim hlošom sawola: mój
Božo, mój Božo, čzechodla by ty nje wopuschczil? Wěscze, kajke
žalostne bēdjenje pscheczimo mozy cžemnoscz Jesu na kschizu so
bēdži, hacž so derje sšowany wēdžesche w ruzy swojeho Wótza?

Wěrní kschesczjenjo ku s Khrystu swjasani. A chzemy
tola dobri kschesczenjo bycz! Móžemy potom hdy jeho žiwjenje a
wumrjecze sapomnicz? Budžemy sabycz móž, kak jara je wón

pschecziwo hrěchej so bėdžik? Je Chrystuŝ, kiž bėŝche bjes hrěcha, poflecze hrěcha, dželenje wot Boha, tehodla sa naŝ na kŝižu ŝoniŝ, so bchymy nětko dale hrěŝkili? Njeměŝe, so ŝeje na Chrystuŝowu ŝmjercz kŝezeni, a so ŝeje psches tutu kŝezenizu do ŝmjercze wot hrěcha ŝdželeni, haj so dyrbicze ŝa hrěch morwi bycz? Wulke pschecziwjenje a ŝamojebanŝtowo je, hdyž chzemy ŝo ŝwojeje kŝezenizy tróŝchtowacz a tola w towaŝtwej ŝ hrěchom woflacz. Wěŝo naŝcha kŝeŝezanŝka kŝezeniza nam kraŝny tróŝcht dawo, ale jenož potom, hdyž wŝchėdnje towaŝtowo ŝ Bohom phtamy a ŝchowacz phtamy. Wŝchitkeho dyrbinu ŝo tehodla wofŝtajicz, ŝchtož mohlo tuto towaŝtowo ŝ Bohom mylicz. Dyrbinu ŝa hrěch morwi bycz. Chrystuŝ dyrbi žitw bycz a knježicz w naŝ, jeho móz dyrbi w naŝ ŝlabych mózna bycz, niž móz ŝtareho hrěŝkneho człowjeka, kotrehož dyrbinu wŝchėdnje potepicz ŝe wŝchėmi hrěchami a ŝtymy lóŝchtami, ŝo by wŝchėdnje won pŝchitŝchot a horjeŝtanyŝ nowy człowjek, kiž by w prawdoŝczi a czuŝtoŝczi pŝched Bohom wěcznje žitw byl, kiž by Chrystuŝej, ŝwojemu Ebóžnikuj, ŝlužit w njewinoŝczi a ŝbóžnoŝczi.

Je kraŝny wotkŝnjeny kónz, kotryž poŝaje nam japoŝchtot Pawol: Ssmu-li ŝ Chrystuŝom wumrjeli, dha wėrimy, ŝo my teŝ ŝ nim žitwi budžemy. Hrěchej wumrjecz a ŝ Bohom žitw bycz, to je prawe kŝeŝezanŝtowo. W hlubokej ponižnoŝczi pofŝnacž dyrbinu: Kŝeŝezan bycz rėka, hrěcham morwi bycz. Ale kaŝ daloko ŝmy hiŝchze wot teho ŝdalení! Boloŝtnje ŝaczuwamy, hdyž dyrbinu pŝchezo ŝaŝo ŝ Bohu pŝchitcz, ŝo bchymy jeho wotwodacze proŝhli, dokelž bėchmy jeho ŝaŝo ŝapomili. Haj, lėdy na njeho njemŝlady, dha bėŝche hrěch w naŝchej wutrobje, kotrehož chzuchmy ŝo wofŝtajicz. Taŝ huŝto paŝ wuŝnacž dyrbiŝch: „Niž jako bych to ŝame hižom ŝapŝchijal abo hižom dokonjanu, byl“, njepŝcheŝtaŝ ŝa prawym kŝeŝezanŝtowom ŝtač, hrěchej wotmrjecz a Bohu žitw bycz. Njepŝcheŝtaŝ pschecziwo hrěchej ŝo wozicz a ŝwojeho Boha phtacz. Bóh luby knjes budže tebi móz a ducha wot ŝwojeho ducha dawacz ŝ nowemu žiwjenju we wėrje, luboŝczi a nadžiji. Kaŝ boloŝtnje teŝ ŝaczuwamy, kóždy džet ŝ hrěchom wobczėzeni ŝ Bohu pŝchitcz, wón tola niŝkoho bjes troŝhta a wjebela wot ŝo precz hič njeda. Hdyž teŝ hory ŝo hmiŝa a hórki ŝo ŝwóczėja, wožeje hnady ŝlub ŝo wot naŝ wóczicz njemóže. W ŝwójatej kŝezenizy je Bóh ŝo jako naŝch Bóh poŝkicizil a kóždy džet ŝ nowa ŝ nam praji: Ja chzu twój Bóh bycz a ty dyrbiŝch moje džeczó bycz. Starajmy ŝo tehodla wo to, ŝo jeho džeczó wofŝtanjemy a ŝo ŝmy žitwi po wuŝnaczu:

Nětk ŝ nowa podam, Wožo tebi
Czėlo a duŝchu ŝ woporu;
Eŝwjecz moju wutrobu ŝam ŝebi,
A daj, ŝo ŝwėrny wofŝtanu.
Njech ŝjewi kóžda krjepka krowje,
Eo ŝym czi, knježe, poŝklicchny.

Samjeŝ.

Kaŝ pschewinu?

Něchtón ŝkorži — jena macz —, ŝo ma czeŝpicz pod hnėwom, wobožnoŝczi a bjesluboŝczi. Tute ŝti ju, taŝ powjeda, nadbėhuja pŝchezo ŝaŝo a wona njewė, ŝchto pschecziwo nim cziwicz, kaŝ je pschewinycz. Eo tute ŝti něŝchto njedobre a ŝchłódnje ŝa nju ŝamu a psches to teŝ ŝa jeje džeczó wofŝnamjeja, to wona praji.

Haj, ŝchto to cziwicz? Kaŝ pschewinycz? Wo prawom dyrbjak tu kóždy kŝeŝezan ŝam wotmoŝtwy wjedžecz. E bibliju! rėka wotmoŝtwa! E Wožim ŝlowom pschewinjeŝch teŝ tute ŝti njedobre mozy. Wotewt ŝebi biliju a cziŝtaj, ŝchtož tam ŝteji Hebr. 12, 2! Abo wėŝch ŝnadž, ŝo tam je ŝapiŝane: „Pohladajmny na Jeŝuŝa, kiž je ŝpoczatk a kónz teje wėry!“ Pohladajmny na Jeŝuŝa,

hdyž cze nadbėchowacz chze hnėw abo wobožnoŝczi abo bjesluboŝczi a dži a cziŝ, kaŝ Jeŝuŝ!

Wo tutej wuczbe namatayŝ nadrobniŝche teŝ we wŝchelach knihach, teŝ ŝerbŝich, kaŝ n. psch. „ŝchodjenje ŝa Chrystuŝom“ wot Tomatŝcha Kempitkeho abo w němŝkich knihach: „In Jeŝu Fuŝtapfen“ wot Eheldona.

Kóždy człowjek, njech je kaŝkiž chze, a njech ma to cziwicz ŝ hewat něczim, pŝchitczze ŝe ŝobu do czuŝta a pschewinje njepŝcheczeŝke mozy, hdyž ŝo praŝcha pŝchezo: „Echto by Jeŝuŝ nětkle cziwicz?“ E tutym wŝchėdnym a ŝtajnym praŝchenjom najrjeŝŝcheho, najbóle wobŝbožajejo naŝhoniŝch. Jeŝuŝ Chrystuŝ je ŝwėrny a cziwicz po ŝwojim ŝlowje. Wón ŝejele tym, kotŝiž taŝ we ŝphtowanju ŝteja, na pomoz ŝwojeho Duchu Eŝwójateho a woni móža dohycz a teŝ dohyczu — ŝhiba ŝo na wŝchėm poŝledtu tutu pomoz tola hiŝchze wotpoŝaja.

Tehodla pŝaczi to kóždemu a kóždej: Pŝchitczdu-li tajzy ŝ pscheczeŝcharjo na tebe kaŝ hnėw, praŝchej ŝo hnydom: „Echto by nětkle Jeŝuŝ cziwicz?“ A ŝ tutym praŝchenjom ŝjednocz hnydom to ŝdychnjenczo: „Nježe, pomhaj, ja chzu tebe czeŝczicz!“ Hdyž woboje czi ŝ nutrneje wutrobje pŝchitczze, dyrbjaj zoŝacz wŝchitzy pscheczeŝcharjo a njepŝcheczeŝlojo.

Jena macz ŝo taŝ praŝchecze. E jenu macz ma tole wofŝebiteje wožnoŝcze a to džeczó dla, wofŝebje hdyž ŝe mozy, kaŝ hnėw, naŝkocž, ŝlóbny ju nadbėhuja abo druhe podobne ŝe mozy. Na niŝkoho njekedžbuje džeczó taŝ, kaŝ na macz a wofŝebje ŝaŝo džowka. A džeczó nimaju jenož dobrej wuŝchi a wóczzy ŝa wŝchitko, ŝchtož macz — abo teŝ nan — cziwicz, ně, jich žyŝa duŝcha je cziwicz a něžna a ŝaczuwa wŝchitko, ŝchtož ŝo jeje někaŝ dótko. A jeje dótko ŝo wofŝebje to, ŝchtož wot ŝarŝchej wuŝhadža, a wofŝebje ŝaŝo to, ŝchtož wot maczerje. Pŝchetož ŝ maczerju je džeczó po duŝchi a czele hiŝchze bliže ŝwojane hacz ŝ nanom. A ŝchtož macz cziwicz, ŝaŝchczėpi ŝo džeczó najhlubŝcho. Duž, hdyž hižo hewat to ŝa kóždeho rėka: „Pŝchewin ŝe mozy tvoje dla a drubich dla!“ rėka to dwóžy ŝhutnje taŝ ŝa maczer: „Pŝchewin ŝe mozy tvoje dla a twójch džeczó dla!“ A wofŝebje to, hdyž to tajke njelube cziwicz ŝu, kaŝ hnėw, wobožnoŝczi, bjesluboŝczi! Ewoje džeczó czeŝpi pod tutym njelubofnym mozami runje kaŝ ty, haj bóle hiŝchze! A niž jeno to: Chzjjo nochzjjo pŝchitczwoji ŝebi džeczó tajke njepoczinki a huŝto doŝcz je podwoji. A na tym wina ŝy — ty! Chzeŝch ty to? Tola ženje niž! Duž paŝ, njech ŝy macz abo nan abo hewat něŝchto: Pŝchewin tajke wŝcho! Pŝchewin ŝameho ŝo! Kėdžbuŝ na ŝameho ŝo! Hewat wuŝkwaŝch njerjad ŝchłódnny a ŝahubjazny pŝched narody.

Ty móžeŝch pschewinycz. Pohladajmny na Jeŝuŝa!

Wopomniŝ raŝ jenož jene! Kaŝ njeruny a njewobŝtajny ŝy ty w žylym ŝwojim ŝadzerženju pschecziwo druhim a džeczóm, hdyž hnėw a wobožnoŝczi tebe doŝahnjetej. Ewoje džeczó cze wjazny njefŝnaje. Echtož ŝy ŝnadž pŝched hodžinku ŝhwalit, na to nětko ŝwaritŝch, ŝchtož wczera rjane a lube mjenowatŝche, to je cziwicz dženzka ŝe a njedobre, ŝa czož prjedny runje tvoje džeczó pomajka, ŝa to na nje nětko pumpotayŝ abo ŝnadž jemu pŝitŝy wotkožitŝch. Dyrbjaj czi dale wo tutym roŝprawjecz? Wŝhlu, ŝo niž, ŝo ŝebi dorofumimoj. Hdyž paŝ to, dyrbiŝch teŝ dorofumicz, ŝo pschewinycz dyrbiŝch. Hdyž paŝ pschewinycz dyrbiŝch, dyrbiŝch teŝ wjedžecz, kaŝ? A duž czi praju, taŝ, ŝo ŝo pŝchezo praŝchecze: „Echto by Jeŝuŝ nětkle cziwicz?“, ŝo ŝo ŝcziniŝch cziwicz ŝlowa ŝ Hebr. 12, 2. Ty ŝo njefŝebayŝch a njefŝebayŝch teŝ pŝchedu wŝchėm ŝwoje džeczóatka!

A nadeněžech-li pola tutych tajkich ŝlaboŝczow na njepoczinkow, wucz je, to ŝamŝne cziwicz! „Jeŝuŝ Chrystuŝ cze pŝchezo widži!“ to jemu praj. „Echto by mój Ebóžnik Jeŝuŝ Chrystuŝ nětkle cziwicz?“ tuto praŝchenje jemu ŝaŝchczėp! Ale na

tym njeje došč! Jesuša Ahrystuša gameho pošaj jemu! Tu-
to žadanje je čim nufniše, dokelž tola s wulkeho džela Jesuša
Ahrystuša džecjom wjazy tak pošajowany njebywa w schulach kaž
prjedy. A wuč džeczo šlowa Jesušowe, šlowa modlerške! De
hiščeje mjenje nētkle sesnaju hač Šbōžnika gameho a hiščeje
mjenje natwufnu. Ty wēšch, kač čezžo tebi je, pschewinječ mozy
njedobre! A ty mašch Jesuša a jeho šlowo! Ty možešch šo
modlicž! Wuč džeczo, šo modlicž! Njecžinišch-li to, praj, s čim
dyrbi wono potom wojowacž, dobywacž, hdyž tuteho pomoznika
a tajšeje pomozny wjazy nima!?

Pohladaj na Jesuša! ty, tvoje džeczo, my wšchitzy! Tak
pschewinjemy!

Njebjeski Wōtčez.

Šlōž: Spokoj moju žadosč, kiž je snata cži —

Wōh, Anjes wschekomōzny, štworiczel našch je;
Wēcžny, wschekomudry, lubosč wostanje!

Wōh wschēch ludži snaje, na wschēch kedžbuje;
Jeho hnada traje hač do wēcžnosče!

Wōh Wōtž šwoje džecži wulzy lubuje
Na tny hrēšchnyu šwēcze s nufny pomhač čze.

Wōh je hnadny, šmilny šhudym hrēšchitkam,
Sežečplivy a šwērny, trōšcht da wutrobam.

Šmilnosč wot naš žada Wōh, kiž šmilnosč je,
Wupomha nam s pada, hrēch wschōn wodacž čze.

Bože šlōnzo šwēczi na štych, na dobrnych,
Deščēžil hona krjepi prawnych, njeprawyč.

A Wōtzej wōčžko hlada, šrudne, wjekele,
Wutroba šej žada žōrlo šmilnosče.

Pomhaj, Anježe Božo, wšchitkim čerpjazym,
Duž b'dže dušchi lōžšcho w čžaku štyšknivym.

Mamy pšakacž w šwēczi w nufny wšchelakej —
Wumōž tvoje džecži s mozu njebjeskej.

Twoju wulku hnadu wobradž pokutnym,
Pomoz, trōšcht a radu wšchitkim wērjazym.

Daj nam w wōtžnym kraju žohnowanje, mēr,
Twoju šmilnosč, hnadu, š pokucze naš čžēr.

Twač šam tvoju hētū pola čžlowjekow,
Wulij hnady ruku do wschēch wutrobow.

Šswjecž pšes tvojoh' Ducha dušchu, wutrobu,
Daj nam s tvojoh' šlowa šbōžnosč njebjesku.

W Jesušowym mjenje! Wōtče, prošhny:

Daj, šo šjednocženi s tobu wēcžnje šmy.

Nam do hrēchow padnyč njedaj žad'n džen, nōž;
Mamy wotškal čžahnyč, budž ty našcha mōž. J. W.

Zvrfej a štat.

Ministerium kulta je wufas ša schule wudač, kotrehož ša-
mēr je, šwēcžič wōčžehnjenje mlodžiny w republikanski duchu.
Mjes druhim je pšes tutōn wufas tež šakasane, šo šo na schu-
lach wohanja a wufmēšcheja cži, kōšič wēšthym wērhwusnacžam
a narodam pšiškluscheja. Jena Draždžanska nowina pšišpom-
ni: Šo tajkim šu tež wšchē antisemitiske rēcže šakasane, t. r. wšcho
rēcženje a šchēžowanje pšchecžitwo židam. Nam šo šda, šo by
s najmjeršcha runje tak nufne bylo, pšišpomnicž: Potajkim
šu wšchē rēcže a wupady pšchecžitwo nabožinje do žyła a pšchē-
čitwo ewangelskim abo katolškim wōšebje, šakasane a šažo tež
wšchē wupady a rēcže pšchecžitwo Šserbam. Ale tamna nowina
mēšesche wšchal najprjedy židow šchitacž; do zyrkwinskih šama
husto došč ruba. Na kōždy pad čžemny šebi pač tutu jenu šadu

wufasa pšchedy wšchēm špomjatkowacž a nočžemny šabyč šo tam
po šlowje šteji, šo je šakasane: „Das Herabsetzen und Verächtlich-
machen von Angehörigen einzelner Bekenntnisse oder Rassen“.

Prawy šozialismuš.

W Šerrnhucze šu na 200 lētym šwjedženju šo rjaneho
bratrowštwa wjekeleli, kotrež hižo tak dolho maja a šebi tajše,
šajšež je, tež čžedža šakhowacž. Šajše pač je? To šo drje nje-
hodži ša našch hlupy a nahrabny lud prawišcho a rasnišcho wu-
prajicž hač tak, kač je to Šerrnhutški biskop Jansen čžinił. Wōn
prajesche tam w šwjedženškej rēcži: „**My mamy šozialismuš da-
wanja a niz šozialismuš branja.**“ Duž šu tež Šerrnhutšy wulke
dokonjeli a šu čžescženi po wšchēm šwēcze.

Š bliska a s daloka.

Š Wufrancžiz šhōnichny nēšcho, šchtož je nješwjekeleze a
šažo šwjekeleze. Šchulške pšchēštejicžerštwō bē wobšamknyno, šo
by šo lutherška schula š 1. haprleji tuteho lēta šjednocžika s ewan-
gelskejš schulu do jeneje. Lutherška schula we Wufrancžizach je
jena s tnyh malo schulow, kotrež lutherška abo štarolutherška zyr-
škej w Pruskejš ma. A tute schule šu pod nēčžišchimi wobštej-
nosčemi we wulkejš nufny a we wulškim štrašche, šo šašdu. W tu-
tym štrašche bē tež štarolutherška schula we Wufrancžizach. Pšchē-
čitwo wobšamknjenju schulškeho pšchēštejicžerštwā bēchu šo pola
wšchinosče w lēhnizy wobčžewali a ju wo to prošhli, šo by
šo wo to postarala, šo by schula moška šamostatna wostacž.
Wšchinosč je po tny čžinila a wobšamknjenje schulškeho pšchē-
štejicžerštwā šbēhnywšchi tutemu šjewila: „Šo namjecze 1. dnja
tuteho mēšžaza, lutheršku schulu tšjoch rjadownjow wot 1. hapr-
leje tuteho lēta s ewangelskejš schulu šjednocžič, njemōže šo čžinicž.
Tež njentōžemny ša to byč, šo tukhwilu wuprōšdnjene wučerške
mēštno pšchi lutherškejš schuli njewobšadžene wostanje. Šo by
šo tuto mēštno šažo wobšadžilo, ša to porucžimny, šchtož nufne“.

Šchto prajišch nētk š temu? W Šōberwizach w Šulcžin-
škim krajiku bē mlodžina wobšamknyla, šo čžze w njedželskich
modlerškich hodžinach modlitwy a šhērlušche nēmški špēwacž a to
tehodla, dokelž njemōže čžēšy ani čžitacž ani špēwacž. Tak šo
to tež šta. Tola hnydom pšchi špēwanju šawodneho šhērlušcha
pšchibēža katolški šarač Ottava s draštwowejš komory na wō-
štarnišchēžo a šawōla do wšcheho špēwanja: „Šchtož nēmšy špēwa,
nima žaneje wērny a škluscha do jastwa!“ Š tym wša to najšwje-
čžišche s wōštarja a donješe jo do draštkomory. Potom po po-
žohnowanju porēcža nēkotre šlowa a rjekny mjes druhim:
„Dženka je mlodžina to najšwjecžišche wohanika. Wšchitzy, kiž
šu nēmšy špēwali, budža pola šudništwa wobštorženi!“ — Tu-
tōn podawš šda šo nam hōdny, šo by tež tu šapšany był.
Je to nufny dodawš, wobštejnosče, šajšež šu, prawje a niz jeno-
štronšy dorōšmiecž.

Šistowanje: J. U. Wutrobny džak ša list a pošticženje
W rjenje bylo, by-li šo našche šwjekele wōl jich wjazy, ša ta-
šwjedženške škladnosče wužiwalo. Šadžijomnje tak ša nje wjazy
čžitacžow w pruskich wōšadach namašamy. Tola tež w šakšich
mōšli jich wjele wjazy mēč, hdyž je „Pomhaj Wōh“ tola tak
tuni, šo jōn na žyle pošlēta s jenyh ješkom šaplacžišch. Tak wa-
štanje Wam 13. njedžela, a ša 10. njedželu je Wam tež ruma šho-
wany. —

Š. w Š: ša 7. p. Šr. — M. w Wa: ša 8. p. Šr.

Šamolwity redaktor: šarač W y r g a c ž w Šošacžizach.

Čžišchēž Ššmolerjež knihicžišchēžernje a knihašnje,
šap. družštwō s wobny. rukowanjom w Budyšchinje.